

„Смисълът на живота винаги се променя, но никога не
престава да съществува.”

Виктор Франкъл

ЕСЕ

Смисълът на живота – векове, дори хилядолетия и никой не е дал дефиниция на тази малка думичка живот. Все пак “Биологична форма на съществуване и движение на материята, възникнала на определен етап от нейното развитие.” не звучи като задоволяваща информация, нали? Колко философи, колко поети и писатели са будували нощем търсейки смисъла на своя живот. А колко ли глупави са се чувствали когато не са намирали отговор?

Вероятно всеки си има свой „собствен смисъл“ затова той е променлив, но неговото съществуване е неизбежно – няма човек който не си е задавал поне един от типичните въпроси за съществуването „Защо съм тук? Какво правя? А дали съм специален?“. Хората в миналото са се питали, хората в настоящето продължават, а тези в бъдещето едва ли ще открият отговора.

Ние сами ковем съдбата си и сами вървим по нашия път. Защо тогава трябва да молим за едно сухо обяснение, в което някой ни казва какъв трябва да бъде смисълът на живота ни? Не е ли точно тази загадъчност у живота това, което го прави толкова сладък? Нима не ни е хубаво когато си представяме, че сме изпратени с някаква по-висша цел?

Ако в този момент някой Ви попита „Какъв е смисълът на живота?“ какво бихте му отговорили? Ще бъдете ли затруднени? А ако Ви попитат „Какво за вас е любовта?“, пак ли ще се чудите или веднага бихте дали дефиниция, според емоциите си? Ами да, ако обърнем въпроса за кокошката и яйцето би станало „Кое е първо – живота или любовта?“ . Нали живота се ражда с любовта – любовта на Господ, любовта между хората при зачеване. Абсурдът тук е, че всички много добре знаем кое е било първо, но защо ни е толкова трудно да му дадем някаква дефиниция различна от биологичната, а за любовта за секунди бихме изписали романи?

За живота не трябва да се пита, той трябва да се живее. Дори да открием своя собствен смисъл, това не би могло да ни направи по-щастливи. Да притежаваме тази „ценна“ информация, няма да ни направи по-мъдри. По-скоро бихме живели в отегчение, от това, че вече няма какво да търсим. А търсене винаги ще има, никой няма да се откаже.

Дори и да бъде намерен точния смисъл на живота, това вероятно би било понятието заради което може да се стигне и до война. Защото ако има нещо, с което най-лесно се започва война, то това е налагането на едно толкова хреко понятие, върху толкова много култури и цивилизации.

Но човек никога не е напълно щастлив и удовлетворен. Постигайки целта на живота си, той няма за какво друго да живее, и това което му остава е да намери нова такава. И така той се върти в колелото на живота, от което единственото спасение е смъртта.

Според стара притча смисъла на живота се изразява в „...избора или да живееш, или да загубиш целия си живот в търсене на същия този смисъл“. Защото да търсиш нещо, което е недостижимо е загуба на време. Време, което никога не се връща, време, през което ние можем да живеем, а не да питаме, защо да го правим.

Живота си остава една от най-големите загатки във Вселената и може би тази, която трябва да остане най-дълбоко заровена. Работата на човека е да живее, да се усъвършенства като личност, а не да търси ненужното и да се върти в омагьосания кръг на живота.

Аз открих своя смисъл, а ти?

Бояна Гоцева